

Bestemmelse kunne anvendes paa de nuværende Godser, paa hvilke der hviler fideikommissariff Baand, men den vil ogsaa kunne anvendes paa alle andre Stædegaard, for hvilke der nu gjælder andre Testationsbestemmelser, og det anser jeg for meget ubehdigt. Der er imidlertid et Hovedspørgsmaal, som ogsaa blev berørt af den ærede sidste Tale, og det er det: Kunne vi egentlig sige, at Grundlovens § 93 sker Gyldest ved denne Lov, ved at man bestemmer Regler for, hvorledes de kunne — med Effektyl paa „kunne“ — gaa over til fri Eiendom? Der er jo Tvivl tilstede i saa Henseende. Der er jo dog Mænd, der have andre Anskuelse, en anden Betragtning af denne Grundlovsparagraf, som vistnok har Noget for sig, nemlig at dette, hvorledes de kunne gaa over til fri Eiendom, egentlig kun er en Udtalelse om Maa den, hvorpaa det skal ske. Naar det hedder: Det skal ved Lov nærmere bestemmes, hvorledes de kunne gaa over til fri Eiendom, saa er derved ikke blot Tale om at give Regler for, at de kunne gaa over, men deri udtrykkes, sammenholdt med det første Led i Paragrafen, kun, at Loven skal bestemme Maa den, paa hvilken det skal ske. Jeg tør ikke påstå, at denne Opfatning er korrekt; jeg tør ikke sige, hvilken Fortolkning der absolut er den gjældende, og jeg veed, at det Udvalg, der har været nedsat om denne Sag, ikke med Sikkerhed har kunnet sige, om ikke den sidste Betragtning af denne Paragraf var fuldt saa rigtig som den anden; men sæt ogsaa, at det ikke var Grundlovens Fordring, at det fideikommissariff Baand skulde løses, saa bliver Spørgsmaalet dette, om det ikke er ønskeligt, hensigtsmæssigt for Samfundet, at dette sker, og sker i en ikke altså fjern Fremtid. I den Henseende tror jeg ikke, der kan være Tvivl tilstede hos Flertallet af dette Things Medlemmer. Jeg tror, at Flertallet er enigt i, at det vilde være i høi Grad ønskeligt, at disse Baand bleve hævede for disse Eiendomme. Jeg tror dernæst, at, dersom det er Anskuelsen, ligger der ikke i den vedkommende Paragraf i Grundloven, hvordan vi end fortolke den, nogen som helst Hindring i, at vi gaa denne Vej. Man har jo i saa Henseende ogsaa anvist

Exemplar fra andre Lande. Ved en Lov af 7de Mai 1849 i Frankrig er det bestemt for flere Majoraters Vedkommende, at naar den sidste af de ved Lovens Krafttræden levende Arveberettigede af dem, der stode den første Døretter i første eller anden Slægtrække, var død, skulde Baandene være løste under visse nærmere bestemte Betingelser. Ved Lov af 1ste Januar 1866 ordnedes de herhenhørende Forhold for Italiens Vedkommende paa en endnu mere afgjørende Maade, nemlig at disse Baand skulde være løste, saaledes at Eiendomsretten over Halvdelen gik over til den daværende Besidder, Halvdelen til den nærmeste Arveberettigede, eller hvis ingen Saadan var, til Staten, medens Brugsretten blev hos Besidderen. Jeg kan henvise til enkelte andre Tilfælde; de staa nærmere udbilledt i Bilagene til Betænkningen, som var afgiven af det Udvalg, der var nedsat i denne Sag for et Par Aar siden. Dets Sagens egen Natur, dels disse Exemplar maatte godtgjøre, at der jo i saa Henseende ikke vilde være noget som helst Indgreb i Forhold, hvorover Lovgivningsmagten ikke har Raadighed, naar man tog saadanne Bestemmelser. Hvad jeg derfor allerhelst vilde ønske ved denne Lov, var, at det første Afsnit udtalte, at efter en vis Tid, s. Ex. naar nogen nu udsfanger Arveberettiget var død, skulde Baandene være løste, og vedkommende Godser gaa over til fri Eiendom, dog selvfølgelig saaledes, at Staten i de Tilfælde, hvor den ved de Arveberettigedes Uddøen havde Krav paa at faae disse Godser tilbage — og det er Tilfældet med næsten alle Lehn — skulde have en vis passende Del af Eiendommens Værdi efter nærmere Bestemmelser. Det vilde jeg betragte som overordentlig heldigt, hvis det blev første Afsnit i vedkommende Lov, og at de andre to Afsnit med de Tillem্পninger, som nærmere Forhandlinger vilde kunne føre til, kun bleve indførte i Loven for de Tilfælde, at Nogen i denne Mellemtid vilde fri Godset for disse Baand for dette seneste Tidspunkt, som første Afsnit af Loven bestemmer. Som Motivering til en af de i Italien udkommende Love om denne Sag hedder det — jeg kan ikke ganske huske Ordene, men det er omtrent saaledes —, at Eiendomsrettens Fri-